

KLÁČEL / Bindori 1

Chvilkami vyblázela do dlučky a naslouchala jestli
 slyšící dupot koňský.
 Konečně byl ztec. „Jsi ty to Same? Kde
 jsou druzi?“
 „Masr Haley ostal v hospodě, byl hrozně
 unaven.“
 „A kde Eliza?“
 „O ta jest za Jordanem na cestě do země
 Kanaan.“
 „Co s tím minis říci?“
 „O Miska! to jsou Vám věci, k smíchu a
 pláči a zazraky, sám pan Báh je přenesl přes
 Ohio.“
 Slyše tu rozprávku pan Shelby, vysed la-
 skavým hlasem řekl: „Emilie! zachláš se, pojď
 do světnice, a ty Same pojď na horu a vypravuj
 paní co bude chítet vědět.“
 Nuž to bylo vypravování, můžeme si to pu-
 myslit, jakými barvami vše říci, na nic nezapo-
 mněl, sem tam pro zachování se u paní velmi
 nábožným tuncem vytkádal, jak si to on myslí,
 jak Eliza závažně byla se octla na druhém břeh-
 nu; nejvíce ale a uchvářeněji mluvil, jak měli
 Haleyho za blázna, a jak se mu nechálo na led.
 Za to řek' ale přisne káral p. Shelby, dolaziv:
 „to nemohu trpět, aby zacházela má čelad' s
 zentelmeny“ na takový způsob, ať se ni to více
 nestane.“ Sam ale čtverák, věda proč pan tak
 mluví, stávil se, jakby toho skroušeně lítoval,
 dokládaje, že by to nebyl učinil, kdyby byl vě-
 del, že ten šibalský lidokopce Haley už je „žon-
 lman.“ Paní měla tajnou radost nad Sámem a
 rekla: „Když jen toho lituješ, dobře — pamatuj
 si to pro poděbré, nyní ale jdi ať Chloee vám dá
 co má pevného a mokrého, budete unaveni a bla-
 doví.“ — Nyni teprv dostal se Sam na pravé mi-
 sto mezi své. Chloee snesla všeho ležnost, zbytky

z panského stolu od třech dnů a pítí co srdce a
 hrdlo ráčilo: se všech chlapců sesla se čelad' a
 to bylo divení a smání a slzení; Sam ale, jenž
 jezdil s páncem po mlingách, tak mluvil a tak
 rukama házel a všecky šprými provozoval jak
 řečník, až konečně, an čtyřlho se, již k rádu,
 Chloee vyhnala celý snem, aby šli spat. Tou
 ale vroucně chválil Boha za milost Elize pro-
 kázanou.

9.
 Senátor Bird seděl v pohodlném odtěvu na
 pohovce a četl noviny, a paní chystala na síd-
 věcích, při čemz bez usnutí napimnala a okřiči-
 kovala brzo děvece brzo chlapce, jenž činili rá-
 mus velký ve světnici.
 „Jsem velmi ráda“, řekla paní, „že dnes
 jsme zas jednou všichni pohromadě.“
 „Jnu, vern“, odpověděl páh, „čas byl, abych
 utekl z domu namáhání v tom snemé.“
 „Prosím tě, co pak tam pořádl děláte?“
 „Mia bratři! více než se ti podobá.“
 „Ano slyšela jsem, že tam se pokoušíte o
 tom zrušit slovo Boží.“
 „Jak že pravíš? jak tomu mám rozumět?“
 „Pan slyš, v písme svatém stojí, nakrm bla-
 dového, napájej zůživého, odivej nahého: a vy
 přý tam jse zakázali to.“
 „Kdo to byl ti na nos pověsíl?“
 „Coz tedy není pravda, že jse zakázali dáti
 Nigrum ubohým kas chleba a odpocinek?“
 „Ah ty myslíš na ty otroky?“
 „A! což v písme svatém jsou ti Černí vyvi-
 ženi z člověčenstva, jenž jsou jedni rodina Boží.“
 „Marti! ty přeceš ubožčenství v politiku, to
 nejde, nechme toto, to není pro tobe věc.“
 „A! což netýká se žen všecko to, co týká

se člověka? Usnesli jste se opravditi na tom zá-
koně, jenž káže honiti ty černé co plachou zvěř,
a zakázali jste zavřítí dveře milosrdcnosti před
ubohými, jenž též dychtí po ukrotacím nakládání
dosáhnutí toho, čím se hosištie vy republikáni?
„Prosím, též Marie! méli jsme učiniti rozší-
řilost v soustátí? v Kentuky bylo pozdvížení,
na celém jhu jsou profi propasti Nigriti na
svobodu, méli jsme dobrý souhlas zrušiti pro
několik abelíkát?
„Proč ubíhají? reka pani. „Ten, komu
se dobře vede, ten neubíhá, mně, věr mi draký,
neutekl by jisté žádný, kdybych měla otraký;
ate Bih mne bude chránit před touto bezbož-
ností. Co vystojí takové stvoření nežli se od-
hodlá k útěku, a co vystojí na útěku samé?
A žádný nemá abohému podati kousek chleba!
Ne, zákon sem, zákon tam, tak nemilosrdná ne-
budu, býti nechci, jakž jest Bih made mnou.“
„Marie! Marie! porad se, s rozzumem!“
„Takové rozprávce, ktez hádal se sprostý,
nezmyšlený cit náboženský s politikou, nemita
přítrž stará Kudjoe, jenž otevřevši dvere vo-
kala: „Milsa račte přijiti do kuchyně.“ Zde
stála a žinou se trásla mladá žena s chlapcem,
umocená, s jedním střevicem, nobou krvavou,
tvář poděšenou.
Nemusime povídati kdo to jest, ani jak pani
Marie přijati tyto hosty bez rozpaku na plesho:
„O pani, smilujte se! odpovédána: „Bndte jí-
stá, zde není žádného pro vás nebezpečenství.“
Především zula stará Dinah Harryska, ktez
zatím chystala postel stará Kudjoe. Zde pa
několikerim hubokám: oddechnutí usnuta mlá-
dou Eliza, chlapec ovšem spal jak byl postel
uviděl.
„Kuz koho máte v kuchyni“, tázal se pan

senator Bird, posoupuv hrcyle na čele a od-
loživ Noviny.
„Ušlyšim až se ti naši hosti probudí; já
mám ale za to, že jsem již jednala profi va-
semu zákonu.“
„Prosím, též žena, buď opatrná! Raději bych
já o tom nevěděla.“
„Ne máj draký! nic nemá býti tajného tebe,
co se děje v domě. Takové tajemnosti nebodí
se pro úplnou důvěru, jaká má býti mezi manželi.
Rozprávěli o těchto věcech i o tom, co as
bude potřebovati tato žena, když hlavu strčí
do dveří Kudjoe, žádá pani, aby vyšla, že ta
žena se probudila a po pani se táže prosebně.
„Jak vám jest, již líp?“
„Dobře vzedchnutí bylo odpovědí, při čemž
tak bolesně a prosebně pohledla svým krásným
černým okem na pani Birdovu, že tuto i hned
slyzy polily.
„Nebojte se ničeho, my jsme přátelé vaše.
Prosím vás, odkud přicházíte dnes.“
„Z Kentuky, tuto noc.“
„Z Kentuky, tuto noc? A jak jste se do-
stala přes řeku nyní?“
„Skakala jsem z jednoho kusu ledu na dru-
hý, jak, to sám Bih ví.“
„Ach, jak jest to možné! zvolala Kudjoe.
„Jak, to nevím, ale mi nezhyvalo nic než
vrhnutí se v tuto odvážlivost; neb za patou
již mi byl ten, jenž koupil chlapce mého od pana
Shelby. O pani, strážila jste kdy již dítě?“
„Pani Birdová již neodpověděla, ale sádkem
zakryla tvář svou, a pan Bird obrátil se a ostal
slyzely zjevně, neb nečlávnio jest co porchovali
synáčka rozmlleho...
Eliza mluvila dále: „Já dvě byla ztratila
smrti, a toto třetí méa jsem o mnoho horsi ce-“

Klácel/Birdovi 2

KLACEL/Birdovi 3

Pan Bird přitiskl k sobě Marii, a políbil ji, ale neodpověděl. —
Elize nebylo možná slovní děkovaří. Roz-
manité city trpěly se v slzupchem oku jejím. —
Harry ale, ode všech utřbaný, tlačil každého
okolo krku a přemile pravil každému farewell!
(mějte se dobře!)

Divný to obraz: pan senátor, jenž biaso-
val, aby nebyl poňám nejmenší přítalek oběhlemu
otroctví, sám na kozlíku, ve vozu otrokyne a dítě
se nad tím hřešerim. Ibezne usmívají a úboľve
tomuto hříchu zlotřelci.

To byla hrozná cesta, jarní cesta bezetná
a v noci. — Nuz konečně jsou na místě.

Senátor v krátkosti vyložil události s Elizou.
Tu však doprovodil starý celestin do svět-
níčky řka: „nedějte si starosti devčice, my
takové věci známe, spát dříve, až jest již po-
malu den, jako byste byla u své matky, tak
jesto a bezpečně.“

Pán, u něhož jest nyní Eliza, jest přítel
pana Birda, jest sprostý Kentukian, ježž ale
vroucnost náboženství přiměla k tomu, dítí na
svobodu své otroky, a pak i opustil svůj statek
v Kentuky, kdež pro své náboženské smýšlení
o otroctví odvrátil od sebe všechny sousecly.
Odesel se svobodnými negry přes Ohio. Ovesem
tedy pan senátor zde umstil dobře Elizu.

Šedé ráno vítralo se v chýši strýce Toma.
Chloubě ublazovala cihličkou košile a hromádka
složeneho prutů ležela vedle ní. — Tom seděl
maje svůj zakon sv. před sebou o ruku opřený.
Děti jestě spaly.

Chloubě utírala často uplakané oči své. Tom

stou ztratit — prodajem takovému ukrutnému
lidokupci. — Zdalí hřeší prodáno? —
Dítě své, jenž má být prodáno? —
Byl váš pán tak nemilosrdný, že prodával
děti celodi své? —

„O pán byl dobrý; a pán jako svěťce, a
já mláček její; ale pán byl zadlužen, a právě
tomu kupci, a ten nedal jiného; než mlti Toma
verného a mcho Harry.“

„A máte muže? —
„Ach můj muž, s nímž jsem dle vůle páně mě
od kněze sevezdán, jest u jiného mistra, a ten
jest nad mru nemilosrdný, Bůh ví co jít učinil.“

Pan senátor Bird takové věci neuel již dít-
vno poslouchat, vždyť to proti zákonu umrazene
matce, jenž unáší své dítě, aby nebylo prodáno,
popráti, aby v kuchyni se ohřála a okřídla tri-
chu po vyřpení smrtelných úzkostí.

Pan Bird odesel do svěťuce a zavolal za
sebou pán svou a pravil k ní:

„Slyšís ženko, ona musí jestě tuto noc díté
odtut, do Kanady má daleko.“

„Jak to možná tuto noc? —
„Anu jest to velmi nemilá věc — ale ne-
mluvne o tom dítě, ty seber šaty pro ni a pro
chlapce, a ja sám, aby nebylo podezření, za-
vezu je k nemu příteli, a tu cestu neznam žádný,
nežli ja — rozumíš? — o půl noci vyjedu. Vid
Marii, nejlépe hodilo by se pro toho chlapce,
co ostalo po našem Harry? Čin jak rozumíš.“

Pán však nábožně dobře věděla, že jest
nejpristušnější doba dítí od sebe ty, drabě pan
zástatky; i brzo bylo všecko svazáno — pan
Bird již připraven, vůz před vratami.

„Vid můj drabosku, je fockla pán, „vte
srdece jest o mnoho lepší nežli tvůj rozum se-
natorský.“